Întâlnire cu o zeiţă

de Sergiu Someşan din volumul "Carte de magie", editura Arania, 2001, ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com

Diana conducea cu dezinvoltura ei dintotdeauna. Maşina părea o simplă prelungire a fiinţei ei şi era o adevărată încântare să o priveşti cum şofează. Tocmai lua o curbă periculoasă când, dintr-o dată, mi-a venit ideea să o sărut. Mi-a simţit parcă gândul şi a întors capul spre mine să-mi răspundă, dar chiar atunci camionul uriaş, cu claxoanele sunând asurzitor, s-a repezit pe pantă în jos, spre noi…

M-am trezit transpirat tot, cu mâinile împingând un volan inexistent şi încercând – pentru a câta oară şi în al câtelea vis? – să evit inevitabilul. M-am ridicat şi, cuprins de aceeaşi teroare ca după fiecare vis, m-am îndreptat spre baie, unde, în dulăpiorul cu medicamente, aveam să găsesc alinarea. Doctorul îmi spusese, după ce îmi recomandase somniferele, că va fi de ajuns o pastilă în fiecare seară. Că nu voi mai avea coşmaruri şi că voi cădea într-un somn adânc. Numai că, înainte de a adormi, îmi dădea târcoale un gând: dacă eu nu m-aş fi aplecat să o sărut chiar atunci, oare ea ar fi putut evita accidentul? Somnul nu mai venea acum nici după două-trei pastile. Bătrânul medic s-a îngrozit când a aflat ce fac. Mi-a recomandat orice altceva, sport să mă obosească şi, eventual, să încerc să o înlocuiesc pe Diana în sufletul meu. Îi venea uşor să vorbească, pentru că el nu a iubit-o pe Diana şi poate că nu a iubit niciodată. În mod sigur nu aşa ca mine. Poate părea absurd să spui că ai o singură iubire, dar în mod sigur eu am iubit o singură dată, şi niciodată nu o voi putea înlocui cu nimeni.

Am mai luat o pastilă din flacon şi m-am gândit iar la Diana înainte de a mă cufunda în apele pâcloase ale somnului brutal indus de somnifer. Uneori era atât de vie în amintirea mea, încât mi se părea că este de ajuns să întind mâna ca să o pot atinge. Sau că

este destul să o chem, şi ea avea să-mi răspundă ca de fiecare dată. Apoi deschideam ochii şi îmi dădeam seama că totul nu este decât o iluzie. Ea trăia numai în mine şi prin mine...

După doi ani de la accident se părea că numai eu îmi mai aminteam de ea. Prietenii, puţinii noştri prieteni comuni, nu mai vorbeau absolut deloc despre ea, şi mi se părea şi mie ciudat să pomenesc de ea în prezenţa lor. Morţii cu morţii şi viii cu viii… Era... ca şi cum nu ar fi existat niciodată, şi mi se părea atât de nedrept ca o fiinţă superbă ca ea să dispară, aşa, în neant. Când mă gândeam la ea mai mult, mi se părea că mobila începe dintr-o dată să trosnească şi că în pocnetele lemnului recunosc ceva din vocea ei. Era nefiresc ca o fată atât de plină de viaţă ca ea să moară aşa de tânără... Era cumplit de nedrept... şi uneori mă acuzam că lipsea numai puţin ca totul să se fi întâmplat altfel, iar ea să mai fie în viaţă acum. Chiar cu riscul ca eu sa fi fost acela care ar fi murit. De obicei, seara conduceam eu... dar atunci, la petrecerea la care am fost, am simţit nevoia, eu, care nu beau aproape niciodată, să dau pe gât un pahar de coniac cu un vechi coleg pe care nu îl mai întâlnisem de mulţi ani.

— Ai grijă, mi-a spus el după ce i-am făcut cunoştinţă cu Diana. Ştii ce se spune: femeia frumoasă îţi aduce necaz în casă...

Am dat nepăsător din mână.

— Sunt obişnuit cu vorbe de genul ăsta, am spus eu plictisit. Numai că, vezi tu, eu şi Diana chiar ne iubim. Asta nu înţelege lumea.

A vrut să mai insiste, dar nu l-am lăsat. Am ciocnit paharul cu el şi l-am dat peste cap, apoi m-am îndepărtat furios. De fiecare dată, la fiecare petrecere, se găsea câte unul care să-mi strice cheful. Totul pleca de la înfăţişarea Dianei. Era o fată superbă şi de obicei era în centrul atenţiei oriunde mergeam. Eram invidiat şi compătimit în acelaşi timp, pentru că eu, cu figura mea de mărunt funcţionar, nu dădeam impresia că aş fi avut cu ce să o atrag. E adevărat că păream şters şi insignifiant pe lângă ea, dar noi chiar ne iubeam. Şi, dincolo de toate bârfele lor, ne înţelegeam de minune. La fel de adevărat e că, oriunde mergeam, ea era imediat înconjurată de bărbaţi chipeşi, care îi făceau o curte îndrăcită, silindu-se să îi câştige atenţia. Era suficient să-mi prindă privirea peste capetele lor şi să îmi facă un semn discret cu mâna, ca mie să nu îmi pese de nimic. Era a mea! Simţeam asta, şi restul chiar nu mai conta. E adevărat că unii prieteni mi-au spus că

iubirea ei pentru mine se aprinsese cam în acelaşi timp în care o moştenisem pe mătuşa din Canada, dar citeam în ochii lor invidia, atâta tot...

Gândul la ea mă chinuia atât de puternic, încât, chiar dacă simţeam chimismul somniferului cum încearcă să mă învingă, pur şi simplu nu puteam să adorm. Mă gândeam la banii pe care îi moştenisem, o sumă enormă pentru mine. Nu îmi mai foloseau acum la nimic şi i-aş fi dat pe toţi să o pot aduce din nou pe Diana la viaţă fie şi pentru o singură clipă. Am adormit într-un târziu şi, prin valurile pâcloase de somn care mă învăluiau, o idee mă urmărea... ceva referitor la miracolele de la Lourdes...

A doua zi, gândul la Lourdes m-a urmărit peste tot unde am umblat. Simţeam că este vorba de ceva important, ceva în legătură cu mine şi cu Diana, dar nu puteam să îmi amintesc nimic precis. Pe la prânz, nemaiputând să îndur tensiunea, m-am dus la o bibliotecă publică şi am cerut tot ce aveau despre Lourdes. Cărţile nu m-au lămurit prea mult şi nu am aflat nimic în plus faţă de ceea ce ştiam deja: era un loc sfânt, ca multe altele, unde se întâmplau miracole. Bolnavi incurabili, atestaţi ca atare de medici serioşi şi responsabili, după ce beau din apa izvorului tămăduitor, se întorceau acasă vindecaţi. Spre stupefacţia serioşilor şi scepticilor medici care îi trataseră în zadar până atunci. Şirul bolilor şi al bolnavilor era remarcabil. Cancer, SIDA, lepră, psoriazis, scleroză în plăci şi toate molimele pe care medicina modernă încă nu îndrăznea să le declare vindecabile.

„De ce mă obsedează pe mine Lourdes? Şi ce legătură are cu Diana? Ca şi cum moartea ar fi o boală pe care locul sfânt ar putea să o vindece...“

Abia mai spre seară mi-am amintit. Era o notiţă într-o revistă, în care un medic încerca să explice miracolele de la Lourdes, şi nu numai de acolo, prin faptul că în preajma unor asemenea locuri înconjurate de credincioşi se crea un spaţiu psihic în care energii misterioase făceau ca orice minune să fie posibilă... Locul unde gândurile şi credinţa se dirijau spre vindecare... Cei bolnavi se scăldau într-un ocean de credinţă şi nu le mai rămânea altceva decât să o accepte, să se lase pătrunşi de ea, şi transformările veneau de la sine...

Locurile unde gândurile se transformau în altceva... El aşa explica majoritatea fenomenelor încă neelucidate. În spaţiile psihice, gândurile, credinţele, ideile se pot transforma uşor, se pot materializa şi pot interacţiona cu materia. Şi, cu lipsa de respect a omului de ştiinţă pentru divinitate, propunea o experienţă foarte interesantă: să fie

folosită puterea credinţei acestor oameni pentru a produce un efect palpabil, măsurabil, controlabil şi, mai ales, repetabil, ceea ce ar fi demonstrat fără nici o putinţă de tăgadă veridicitatea ipotezei lui.

Ar fi trebuit să mă simt liniştit, şi totuşi nu ştiam de ce asociasem acest vechi articol, care îmi rămăsese agăţat în valurile neliniştite ale subconştientului meu, cu Diana. Cu revenirea ei la mine! Oare asta voiam? Da, sigur că asta voiam! Dar oare nu era ăsta primul pas spre nebunie? Bătrânul meu medic deja mă trimisese la un psihiatru când îi spusesem că mi se pare uneori că o aud pe Diana vorbindu-mi. Mai citisem în copilărie o carte, al cărei titlu şi autor le uitasem, dar îmi rămăsese viu în memorie un pasaj din ea:

„Zeii sunt într-adevăr veşnici şi nemuritori, dar cu un mic amendament: numai atâta vreme cât credem în ei!"

Deşi era un simplu eseu, autorul speculase ideea că vechii zei ar fi existat într-adevăr şi că ar fi avut perioada lor de glorie. Apoi, pe măsură ce apăreau alţi zei şi credinţa în ei dispărea, piereau atât puterile lor, cât şi capacitatea de a se manifesta în lume. Lipsind din viaţa publică, încetul cu încetul li se micşora numărul de credincioşi, şi, uite-aşa, dispăreau şi ei rând pe rând. Pornind de la populaţia Greciei antice şi de la panteonul destul de bogat al zeilor, de la modul în care fiecare dintre ei se manifesta, autorul ajunsese la concluzia că, pentru a exista, un zeu are nevoie de un număr de cel puţin zece mii de adepţi care, fără să fie foarte activi sau să-i aducă jertfe, să se gândească la zeul respectiv cel puţin o dată pe zi.

M-am culcat cu gândul ăsta în minte... Zece mii de credincioşi. Zece mii de oameni care să se gândească la o... zeiţă. În momentul în care am pronunţat cuvântul zeiţă, am ştiut că m-am gândit la ea. M-am ridicat şi, înfruntând efectul somniferului, m-am repezit la seiful unde extrasele de conturi bancare care îmi veneau lună de lună zăceau nedesfăcute.

Oare câţi bani aveam? Mi-ar fi ajuns să „cumpăr", nu găsesc alt cuvânt mai potrivit, suficienţi credincioşi încât să pot da naştere la o zeiţă? Diana, bineînţeles. Privind lungul şir de zerouri de pe cecuri, i-am mulţumit în gând mătuşii mele şi, o clipă, mi-a fulgerat prin cap ideea dacă nu cumva banii ar fi trebuit să îi folosesc ca să îmi aduc mătuşa la viaţă, presupunând că o asemenea nebunie se dovedea posibilă.

Dar, amintindu-mi de firea ei de-a dreptul nesuferită, m-am hotărât să încerc totuşi cu Diana.

*

A trecut o lună din seara în care mi-a venit ideea. Când ai bani, realizarea oricărui lucru pare simplă. Prepararea unei zeiţe seamănă atât de mult cu prepararea unei prăjituri, încât nu mă pot abţine să nu dezvălui reţeta şi altora. Deşi este destul de scumpă, trebuie să spun asta de la bun început.

Deci: mai întâi se cumpără un spaţiu pe un server web, suficient pentru a găzdui câteva pagini bune. Apoi, cu ajutorul unor webmasteri pricepuţi, se afişează pozele celei pe care doriţi să o zeificaţi. Explicaţi în câteva cuvinte simple că aceasta este o experienţă ştiinţifică şi că participanţii la ea trebuie să fie voluntari de bună credinţă care să se roage fierbinte acestei zeiţe. Prin această experienţă simplă nu se urmăreşte altceva decât verificarea unei ipoteze: dacă prin rugăciune şi credinţă se poate crea un spaţiu psihic care să creeze zei. Să se verifice, cu alte cuvinte, dacă este adevărat că oamenii sunt creatorii zeilor, aşa cum au susţinut mereu minţile strălucite ale lumii. Apoi, pentru acest efort, oferiţi o sumă modică. Eu am pus la dispoziţie un dolar pentru fiecare accesare a paginii în cursul unui interval de timp bine stabilit. Există, bineînţeles, posibilitatea ca cineva să deschidă pagina şi să încaseze banii fără să se gândească şi să se roage la zeiţă. Dar, cum totul a fost prezentat ca o experienţă ştiinţifică, mă îndoiam că voi avea prea multe surprize neplăcute. Mai ales că eu plăteam totul în timp real: în fiecare oră transferam banii în contul celor care vizitaseră pagina până atunci. Aşa că vă voi spune cu destulă precizie că este nevoie de 9.830 de credincioşi ca să apară o zeitate. Cifra avansată de cercetătorul Greciei antice s-a dovedit surprinzător de exactă.

La început, câteva seri la rând, cifra a oscilat între două mii şi trei mii de „credincioşi" care îmi accesau pagina, apoi se vede treaba că vestea despre ea şi despre bonitatea mea, şi mai ales despre promptitudinea cu care plăteam, a făcut repede înconjurul internetului, pentru că numărul vizitatorilor a săltat seară de seară până când, în seara asta, a ajuns la 9.830.

— Mă aşteptai? a susurat o voce suavă în spatele meu şi, când m-am întors, acolo era mai surâzătoare ca niciodată... Diana.

— Diana! am vrut eu să mă reped la ea fericit.

Ea mi-a oprit entuziasmul cu un gest al mâinii.

— Opreşte-te George! Acum sunt zeiţă! Ştii ce înseamnă asta?

Am clătinat din cap a negaţie. Totul era prea viu în mintea mea. Reuşisem, dar nu înţelegeam de ce se poartă aşa de rece cu mine.

M-a privit câteva momente lung, apoi a oftat.

— George, îţi sunt recunoscătoare că m-ai readus la viaţă, şi încă sub forma unei zeiţe... dar trebuie să-ţi spun câteva lucruri. Nu te-am iubit niciodată! Am stat cu tine pentru ceea ce puteai să-mi oferi şi nu de dragul tău. Dar acum sunt zeiţă şi chiar am puteri de zeiţă... Vreau să mă bucur de ceea ce înseamnă asta... Să nu încerci să mă împiedici!

S-a îndreptat spre uşă să plece şi, în prag, după o clipă de ezitare, s-a întors din nou spre mine:

— Şi încă ceva: niciodată nu ai fost singurul bărbat din viaţa mea.

Am dat să spun ceva, dar cuvintele mi s-au oprit în nodul dureros din gât.

Nu ştiu dacă mutra simpatică a Dianei sau banii mei, dar pe la 12 noaptea numărul ei de credincioşi sporise la vreo 14 mii. Tocmai mă pregăteam să le virez banii, când Diana, însoţită de doi masculi muşchiuloşi, îşi făcu apariţia, chicotind ameţită.

Au trecut pe lângă mine fără să mă bage în seamă, îndreptându-se spre dormitor. Din uşă, Diana s-a întors spre locul unde eram, de parcă atunci şi-ar fi adus aminte că exist si eu:

— Ştiu cum m-ai creat! Numai că acum sunt prea puternică pentru a mai depinde de tine... Am puteri reale şi, chiar dacă nu este aşa spectaculos ca al lui Zeus, pot produce un fulger mititel, atât cât să-ţi treacă pofta să mai faci ceva cu calculatorul ăla...

A întins o mână spre monitorul din faţa mea şi „un fulger mititel“ s-a oprit în vechiul şi bătrânul meu calculator, care şi-a dat obştescul sfârşit într-o ploaie de scântei.

— Diana, ce faci? Lasă-mă să-ţi explic...

— Să nu îndrăzneşti! mi-a şuierat ea cu un glas care mi-a blocat orice reacţie. Altfel, o să ajungi o grămadă de scrum ca monitorul ăla! m-a ameninţat ea şi a intrat în dormitor trântind uşa.

După zgomotele care răzbăteau prin uşă, părea că se simte foarte bine.

Nu mai ştiam ce să fac. Să mă duc să caut un calculator cuplat la internet ca să plătesc vizitatorii paginii, sau să aştept să văd ce se întâmplă? Ar fi trebuit ca, după trecerea unei ore, dacă eu nu efectuam nici o plată, numărul de vizitatori ai paginii să scadă brusc. Adică numărul de adoratori ai Dianei. Dar dacă, aşa cum spunea ea, avea acum destule puteri şi nu mai depindea de ei?

Eram curios să văd urmarea şi, pe deasupra, noul fel de a se purta al Dianei parcă mă înspăimânta. Nu am avut mult de aşteptat... Peste gemetele de plăcere din dormitor s-a suprapus dintr-o dată un ţipăt cumplit.

Uşa dormitorului s-a izbit de perete:

— Bestie! Ce ai făcut?

— Nimic... , am îngăimat eu speriat de înfăţişarea ei. Nu am făcut nimic!

Şi răspunsul meu era perfect adevărat.

— Minţi! Priveşte-mă, ticălosule!

Prin mâna pe care o întindea spre mine se zărea faţa ei încordată. Era dezbrăcată, dar nu am avut prea mult timp să îi admir corpul, pentru că îşi pierdea din consistenţă cu fiecare clipă care trecea... Pe lângă ea, ţinându-şi hainele în mâini şi ferindu-se să o atingă, s-au strecurat cei doi cu care venise. Au zbughit-o afară pe uşă fără să mai privească în urmă.

Am vrut să mă apropii de ea şi să o ating, dar era de acum un abur subţire...

*

Zeiţa mea a dispărut în neant, şi uneori, în nopţile lungi în care aştept ca somniferele să îşi facă efectul, mă întreb dacă totul nu a fost altceva decât o prelungire a vechilor mele coşmaruri...

de Sergiu Someşan din volumul “Carte de magie”, editura Arania, 2001, ediţia a doua editura Vremea, 2005

email
sergiu_somesan @yahoo.com